

nøiagtig rigtige, kunne de dog endnu være brugbare, naar Virkningerne af Unøiagtighederne i Tariferne modarbejde hinanden. Og dette er netop Tilfældet. Tilgangen til Anstalten har nemlig hidtil fordelt sig saaledes jævnt paa Forsikringsgrupperne, at Tarifen som Helhed kan være Regning. Den maa, hvis dette Forhold vedbliver, endog anses for snarere rigelig, og der kan altsaa ikke fra Hensynet til Anstaltens Økonomi hentes nogen Betænkelse ved at beholde den i Brug indtil videre.

Skjøndt det nye Anførte formenes i og for sig at være tilstrækkeligt til at godtgjøre, at Tarifen ikke for Tiden bør ændres, skal man dog endnu nævne et vigtigt Moment. I Anstaltens Forsikringsbestand holde de Forsikringer, ved hvilke en Forandring i Dødeligheden virker i een Retning paa Status, og de, ved hvilke den virker i den modsatte, hinanden i en saadan god Ligevægt, at Svingninger i Dødeligheden kun have meget ringe Indflydelse paa den samlede Status. Den Modstandskraft, Anstalten herved besidder imod Forstyrrelser fra denne Side, er et væsentligt Fortrin, som den har fremfor de fleste andre Livsforf. selskaber. Men forandres Tarifen nu paa den Maade, at Livsforf. blive billigere og Livrenter dyrere, kan det i alt Fald ikke overraske, om Tilgangen herefter kommer til at samle sig væsentlig om de førstnævnte Forsikringer, medens Livrenterne søge anderledes hen, og da vil dette Fortrin efterhaanden gaa tabt.

Endnu bemærkes, at den Omstændighed, at den bestaaende Tarif som Helhed kan betragtes som ret rigelig, ikke vilde kunne gjøre en Nedsættelse berettiget, selv om de nylig omtalte Hensyn kunde stydes til Side. Saaledes som Livsforf. væsenet har udviklet sig i de senere Aarier, anerkendes det nemlig mere og mere, at et Institut af denne Art kun har den rette Betryggelse for sin Eksistens, naar det tager Præmier, om hvilke det forud maa ventes, at de ere for høie. Institutet kan da taale større usforudsete Tab, og dersom det forventede Overskud virkelig indvindes, kan det bøde paa, at Tarifen har været for høi, ved at give sine Interessenter en Tilbagebetaling (Bonus). Selskaberne organiseres derfor bestandig mere i Overensstemmelse hermed, og den ved Tarifberegningen af 1870 fulgte Plan at gjøre denne saa billig som mulig vilde næppe nuomstunder finde Talsmænd.

Men naar man nu, som udviklet, paa Grund af de forhaandenværende Forhold ikke er i Stand til at nedsætte Tariferne for Fremtiden, kan paa den anden Side den Kjendsgjerning, at Anstalten i de 15 Aar fra 1871 har gjenlevet en saa yderst gunstig Periode, at dens Overskud har kunnet størges, som slet, ikke andet end fremkalde det Spørgsmaal, om der ikke bør tilbagebetales dens Interessenter, hvad de i denne Mellemtid have indbetalt mere, end Hensigten var efter de Grundfættninger, der ledede til Loven af 18de Juni 1870. Og om end Interessenterne ingen Ret have til en saadan Tilbagebetaling eller Bonustildeling, taler Billighed formentlig i høi Grad for, at den tilstaas dem.

Det er dette Billighedskrav, nærværende Lovforslag søger at fylde sigjøre.

Da den sidste Statusopgjørelse, som er foretaget, angaar Tidspunktet 31te Decbr. 1885, og da det er det i Femtenaarsperioden, som udløb dermed, indvundne Overskud, som overhovedet har bragt Bonusspørgsmaalet frem, maa den Overskudsforørgelse, som fremtidige Statusopgjørelser muligvis kunne komme til at vise, blive den foreliggende Sag uvedkommende. Der kan her kun blive Tale om Tilbagebetaling for den Del af Femtenaarsperioden, hvori den vedkommende Forsikring har været i Kraft, og Forsikringer, som ere tegnede efter 31te Decbr. 1885, kunne derfor ikke komme i Betragtning ved dette Lovforslag.

Men den Forsikringsmasse, hvorom der herefter kunde blive Tale, kræver endnu en yderligere Begrændsning. En Mængde af de Forsikringer, der have været i Kraft i Perioden, ere helt afviklede enten ved den Forsikrendes Død eller ved, at han frivillig er udtraadt. Af nærliggende praktiske Grunde vilde det for en stor Del af disse Forsikringer være forbundet med meget betydelige Vanskeligheder, og ofte helt ugjorligt at finde den eller de Personer, til hvem en Bonusbetaling skulde finde Sted. Og det findes derfor nødvendigt, at man i det Hele udelukker fra Bonusudbetalingen de Forsikringer, som ikke ere i Kraft til et nærmere bestemt nær forhaandenværende Tidspunkt f. Ex. Begyndelsen af 1889.

De her nævnte to Begrændsninger ere derfor optagne i Lovforslaget og ere Gjenstand for dets første Paragraf.

Efter at man har fastsat, hvilke Forsikringer der skal indbetales under Lovforslaget, bliver Spørgsmaalet, hvorledes det nærmere skal bestemmes, om disse Forsikringer maa siges at have været dyrere, end det tilsigtedes, da man i 1870 ikke ønskede Priiserne